

KUMMA

NÄYTESIVUT

Emilia Aakko

KAIHO-KOTITONTTU JA KARANNEET KÄRSIVÄISET

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

1. LUKU

jossa Kaiho saapuu Koikkalaisten talolle

Kaiho matkusti Koikkalaisten talolle rusakon selässä. Oli syksyinen rankkasade, eikä kyyti ollut kovin miellyttävää. Koko matkan Kaiho jännitti, pääsisivätkö vetokärriyn asetetut matkatavarat – murhearkku ja Kaihon oma matkalaukku – pahasti kastumaan. Murhearkun asukkaat eivät pitäneet

vedestä. Varmuuden vuoksi Kaiho oli köyttänyt arkun ympärille ihmisten sadetakin, jonka oli löytänyt eräänä keväänä kannon nokasta.

Perille päästyään Kaiho oli litimärkä ja tutisi kylmästä. Silti hän ei voinut pidättää ihastunutta huokaustaan nähdessään Koikkalaisten kodin. Pellon ja metsän rajalla seisoivat vaaleansininen puutalo valkoisine oven- ja ikkunankarmeineen. Se suorastaan hehkui lämpöä harmaan aamusateen keskellä. Piipusta nousi savua, ikkunoista paistoi keltainen valo ja etuoven porraskaidetta pitkin kasvoi oranssilehtinen köynnös. Talon vieressä komeilivat pihasauna sekä vanha, punaiseksi maalattu aittarakennus. Aitan edessä kasvavaan pihlajaan oli tehty pönttö pikkulinnuille. Melkein kuin maalaistalot ennen vanhaan, Kaiho tuumi pihamaata katsellessaan.

Kesti hetken, kun Kaiho raahasi matkalaukun sekä itseään huomattavasti painavamman murhearkun talon portaille. Rusakko ei häntä auttanut. Apu olisi maksanut kaksi rusinaa ylimääräistä, eikä Kaiho halunnut pulittaa enää yhtään enemää. Rusakko aisti, että tonttu piti matkan hintaa liian kalliina, joten se loikki loukkaantuneena takaisin metsään.

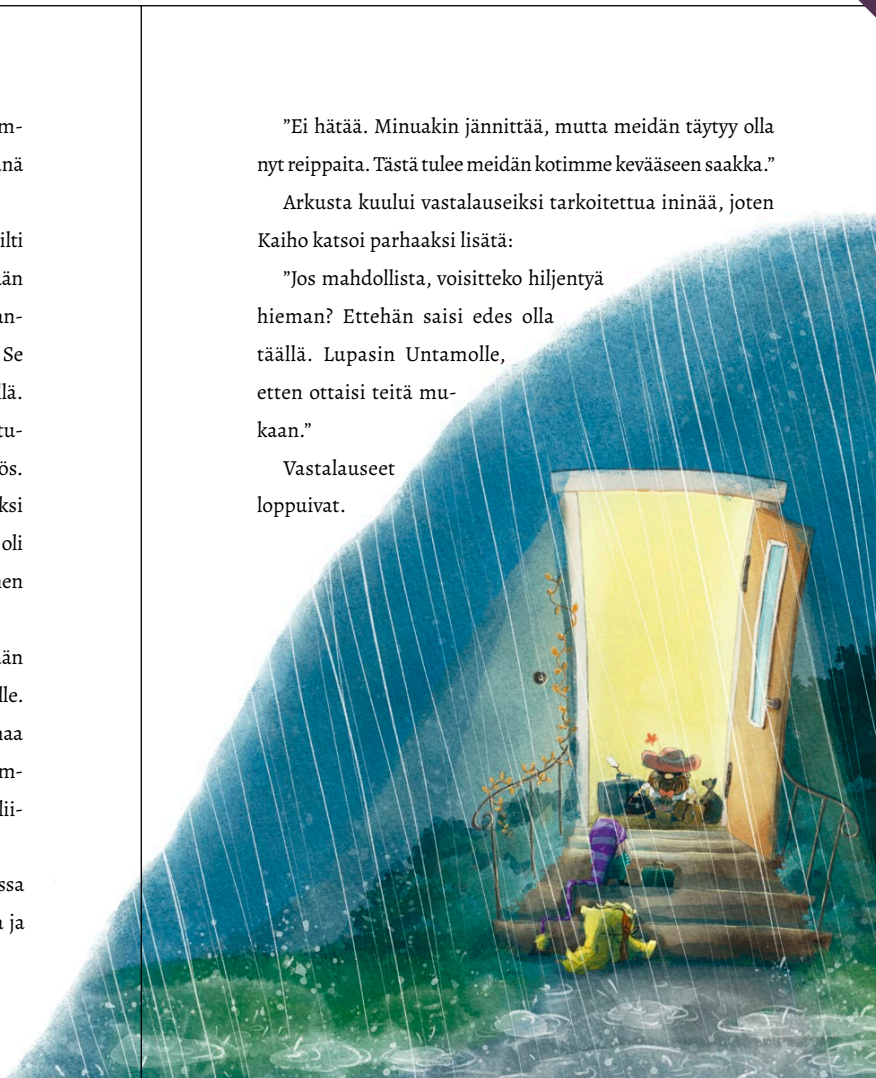
Murhearkun asukkaat olivat märän matkan vuoksi poissa tolaltaan. Kaiho nosti arkun ympärillä olevaa sadetakkia ja kuiskasi arkun kannen läpi:

”Ei hätää. Minuakin jännittää, mutta meidän täytyy olla nyt reippaita. Tästä tulee meidän kotimme kevääseen saakka.”

Arkusta kuului vastalauseiksi tarkoitettua ininää, joten Kaiho katsoi parhaaksi lisätä:

”Jos mahdollista, voisitteko hiljentyä hieman? Ettehän saisi edes olla täällä. Lupasin Untamolle, etten ottaisi teitä mukaan.”

Vastalauseet lopuivat.

Kaiho jätti murhearkun odottamaan alaportaalalle ja kiipesi ulko-oven luokse. Hän pyyhki kuraiset töppönsensä huolellisesti kynnysmattoon, jossa luki koukeroisin kirjaimin *Tervetuloa*. Kaiho ilahtui kohteliaasta matosta. Juuri kun Kaiho oli aikeissa koputtaa, toisella puolella Untamo potkaisi voimalla oven auki ja parahti aurinkolasiensa takaa:

”Et kai antanut rusakon mennä?”

Kaiho ei ehtinyt vastata, vaan jäi tuijottamaan Untamon päässä keikkuvaa hellehattua sekä käsistä roikkuvia kymmeniä pussukoita ja nyssäköitä.

”Täytyy sitten tilata pullasorsa”, Untamo tuhahti harmistuneena ja vislasi taivaalle.

”Tule, näytän sinulle odotellessa perheen”, hän jatkoi.

Kaiho kiiruhti sisään Untamon perässä ja yritti pysyä tämän tahdissa. Untamolla oli selvästi vauhti päällä, eikä ihme. Olihan hän pääsemässä ensimmäiselle virkavapaalleen yli viiteenkymmeneen vuoteen. Se varmasti sai Untamon jo ennestään vireän mielen vieläkin vireämmäksi.

Tonttujen tossut suihkivat peräkkäin vaaleiden lattialautojen päällä. Koikkalaisten koti oli sisältä vielä upeampi kuin Kaiho oli osannut ulkokuoresta päätellä. Talo oli tunnelmalinen ja lämmin, täynnä värejä, pehmeitä huonekaluja ja erikoisia koriste-esineitä. Ilmassa tuoksuivat puu ja kaneli.

Pianon päällä seisoivat hopeaisiin kehyksiin laitettu kuva huopaisan näköisestä perheestä vuoristoradassa. Kaikki kirkuivat suut auki. Kuvan vieressä törötti kävyistä askarreltu lehmä. Se ihastutti Kaihoa.

Hetken Kaiho oli jopa kateellinen, että Untamo oli saanut asua melkein koko elämänsä tällaisessa talossa. Kaihon oma kotikolo vanhan petäjän alla oli Koikkalaisten kenkäkaappiinkin verrattuna pikkuruinen, ahdas ja nuhjuinen. Vaikka toki Kaiho piti omasta kodistaan hyvin paljon, rakasti sitä. Siellä yhdessä ja samassa paikassa hän oli asunut tontunpoikakestä saakka. Jo yli kahdensadan vuoden ajan hän oli herännyt joka aamu samasta sängystä, juonut päivän alkajaisiksi samaa yrttiteetä ja kuunnellut samaa lintujen aamukonserttia aina samaan aikaan samassa nojatuolissa. Kaiholla oli jo nyt hieman ikävä omaa nojatuoliaan, omaa rauhaa.

Yhtäkkiä Untamo kääntyi ja tarttui Kaihoa toverillisesti olkapäistä.

”On se onni, että sinä et ole sairastunut tonttuinfluenssaan. Melkein kaikki tontut ovat vuoteen omana, enkä meinannut millään saada tuuraajaa. Joten kiitos Kaiho. Pelastit Rodoksen-reissuni.”

Kaiho yritti takellella vastausta, mutta samassa Untamo jo kiljaisi:

”Piiloon!”

Untamo ja Kaiho syöksyivät olohuoneen kirjahyllyn taakse. Heidän ohitseen kulki terävän olinen, viivasuinen nainen, jonka katse oli tiukasti kiinni kädestään paistavassa sinisessä valossa.

”Tuo on Koikkalaisen perheen äiti, Matleena. Hän on kännykkäriippuvainen ja töissä viestintäfirmassa. Tarvitsee apua arjessa muun muassa auton avaimien etsimisessä”, Untamo selvitti.

Kaiho pohti hetken, uskaltaisiko kysyä, mutta kysyi kuitenkin: ”Mikä on kännykkä?”

Untamo pyöritteli silmiään eikä vaivautunut vastaamaan.

Untamo työnsi Kaihon seinänviertä pitkin kirjahyllyn toiselle laidalle. Sieltä he näkivät urheiluasuisen miehen vään-
täytyneenä niin mutkikkaaseen asentoon, ettei Kaiho pystynyt erottamaan, mistä mies alkoi ja mihin loppui.

”Tuo hathajoogaa harrastava henkilö on tämän perheen isä, Visa. Kilpakävelijä. Lenkkeilee paljon ja syö vitamiineja viidestätoista eri purkista. Tykkää puuhailla lastensa kanssa. He levittelevät askartelutarvikkeita sinne tänne ja möykkäävät, kun leikkivät pihalla mörköhippaa. Jälkiä täytyy aina olla siivoamassa”, Untamo huokaisi ja pudisteli kyllästyneen näköisenä päätään.

Kaiho oli jäänyt jumiin ensimmäiseen lauseeseen.

”Mitä on hathajooga?” hän kysyi. Untamo tuijotti äimistyneenä Kaihoa.

”Kuinka kauan sinä olet ollut siellä petäjän alla?” hän ihmetteli.

”Sata vuotta”, vastasi Kaiho.

”Onko sinulla siis ollenkaan kokemusta kotitonttuna toimimisesta?” kysyi Untamo.

”Vain se, mitä opin tonttuopistossa 150 vuotta sitten”, kertoi Kaiho.

Untamo parkaisi ja läimäisi kädellä otsaansa, mutta keräsi itsensä saman tien.

”No, ei se ehkä niin paha asia ole. Ei sadassaviidessäkymmenessä vuodessa mitään niin erikoista ole tapahtunut”, Untamo tuumasi ja ohjasi Kaihon keittiön puolelle. Siellä he kiipesivät laatikonvetimiä pitkin ripeästi keittiötasolle leipälaatikon taakse ja vakoilivat pientä, pyöreää tyttöä, joka nuoli mansikkajogurttia suoraan purkista. Vierellään hänellä oli erikoisen näköinen pehmolelu.

”Tuo on perheen nuorempi lapsi, Lyyti. Hulluna laamoihin, ja sellaista tuo pehmolelukin esittää. Lyyti on uskomattoman utelias ja sangen ehtiväinen. Saat olla varovainen, ettei se äkkää sinua”, Untamo varoitti.

Seuraavaksi Kaihon katse kiinnittyi mustiin pukeutuneeseen poikaan, joka tallusti keittiöön kuulokkeet korvillaan ja suojalasit päässään.

"Ja viimeisenä vielä tämä Julius. Perheen keksijänero. Odotan häneltä suuria tekoja", Untamo kertoi aavistus ylpeyttä äänessään.

Visakin saapui keittiöön tekemään aamupuuroa ja pörötti matkalla molempien lastensa hiuksia. Lyytiä nauratti, Julius murahti.

Samassa pihalta kuului kovaääninen **KVAAK**.

"Pullasorsa tuli", Untamo hoksasi. "Jätin sinulle ohjelapusen uuninpankalle. Sieltä löytyy myös petipaikkasi. Ei muuta kuin hyvinvoipaa talvea ja keväällä nähdään!" Untamo huikkasi ja oli jo aikeissa lähteä, mutta kääntyi vielä.

"Ethän ottanut murhearkkua mukaan?" hän kysyi.

Kaiho muisteli sadetakkiin verhottua arkkua, jonka oli jättänyt portaille. Untamo ei varmasti huomaisi sitä.

"E-e-en tietystikään", Kaiho vastasi, vaikka valehtelemisen tuntuikin äärimmäisen pahalta.

Untamo nyökkäsi ja näytti helpottuneelta. Sitten hän vilisti ulos, nosteli matkatavaransa pinoon sorsan selkään, istui itse päällimmäiseksi ja lensi tiehensä.

Portaille jääneen murhearkun syövereistä kuului ääni. Joku nyyhkytti.